

1958 års student

Våra bästa minnen 1958 års student

Bruno Glenmark

50-ÅRIGT STUDENTJUBILEUM, YSTAD 31/5 2008.

Tänk att 50 år har gått sedan jag beträdde dessa tiljor senast! Ni har hört det förut, men det måste sägas än en gång: gud vad tiden går fort!! 50 år! — och nu står jag här och ska hålla ett tal. Jag kan avslöja att det är faktiskt första gången jag håller tal som 50-årsfirande

Student! — jag minns hur man kom rusande upp för trapporna för att hinna till morgonsamlingen, men jag minns inte vilket straff man fick om man inte hann. Utskällning och piskrapp av rektorn eller några Pekka-nyp i skinkan. Någon som vet?

Jag har faktiskt inte träffat mina skolkamrater sedan 1958, fränsett några lumparkompisar. Jag är heller inte helt säker på att jag minns allt från 1958 korrekt, men som bekant: quiusvis hominis est errare.

Vad tycks om gubben 50 år senare. Lockarna har fallit, näsan har fått en vackert solbränd ton åt det svagt lila hållet, kalaskulan lyser med sin frånvaro, men man kan ju aldrig vara för säker- det mesta sjunker neråt när man blir äldre eller hur tjejer? Fast å andra sidan kryper tandköttet uppåt, sägs det. Allt jämnar väl ut sig i till slut.

Vad jag minns väldigt starkt när det gäller denna aula, var de jazzkonserter vi hade här vid en del tillfällen på kvällar. Själv hade jag nöjet att få spela med barytonsaxofonisten Lars Gullin just här — ett stort ögonblick för mig, men förmodligen försumbart för Lars — man tyckte själv att man var ok på trumpet men efter att ha stått sida vid sida med ett sånt geni som Gullin, förstod man att det nog var dags att förkovra sig.

Inom parantes kan sägas att jag faktiskt spelade med Stan Getz också en gång i Landskrona — han var min absoluta favorit bland tenorsaxofonister, ytterligare ett geni—

När jag någon månad senare var i Köpenhamn för att lyssna på jazz at The Philharmonic stötte jag på Stan i foajén. Jag tackade för senast och frågade: mr Getz do you remember me — we played together in Landskrona — hans svar: oh yeah, i´m trying to forget!!
Ridå.

Som ni kanske har förstått så hamnade jag i musikbranschen efter studenten och efter lumpen på I7 och P7.

För mig blev det ett års studier på Malmö musikkonservatorium och därefter fem år på musikaliska akademien i Stockholm. Fem år i solistklass på trumpet och fyra år parallellt i musklärarklass.

Sista året på akademien fick vi pröva på att undervisa i musik och först då kom jag på att det var inte detta jag ville göra! De flesta eleverna var ju inte intresserade av musik. Nåja, som utexaminerad musikdirektör undervisade jag i alla fall två timmar — som vikarie för en kompis — det räckte.

Mitt surrogat blev istället att bilda eget grammofonbolag, musikförlag, grammofonstudio, egen orkester och turnerande verksamhet tillsammans med min sjungande hustru Ann-Louise; garanterat arbete i dubbla skift i nästan 30 år! Men ack så fantastiskt kul.

Men hur var det då för 50 år sedan att gå på läroverket och att ta studenten? — jag minns bara att det var en härlig tid. Förvisso läxor och plugg blandat med diverse kärleksbekymmer och lite svartsjuka och så skoldanser i gymnastiksalen med Pekka Edfelt som regissör.

Flickorna var högvilt och otroligt söta. Själv spelade jag tyvärr i orkestern och stod under Pekkas befäl. Orättvist var det, tyckte jag, att han fick dansa med de snygga tjejerna, allt medan vi körde rock around the clock för fullt, men när han bjöd upp på de långsamma tryckarna, då gjorde vi dom så korta som möjligt på pin kiv. Han hade ju humor. — jag for dessutom Syd Skåne runt som trumpetare i Bo Bistedts orkester på helgerna. Man hann med mycket och tiden gick inte så fort som nu!!
Man borde kunna rucka tiden!!

Skolan var pampig redan då under rektor Löfquists tid
Åtminstone för en Tomelilling. Disciplinen ganska hård och vi hade respekt för våra lärare (hoppas och tror jag).

Vad lärde man sig då att ta med sig ut i livet?

Ja, jag minns klart och tydligt att vår historielärare, lektor Essén, lärde oss hur viktigt det är att temperera sitt rödvin enligt konstens alla regler. Något jag har haft nytta av en stor del av livet eftersom jag bor i Frankrike sedan 18 år tillbaka och som bekant är rödvin likställt med medicin enligt fransmännen. Essén kunde ägna halva lektioner åt denna viktiga lärdom.

Vi fick också lära oss att: Småland är en betesplats för utsvultna kor! Kan vara bra att veta om man vill etablera sig i denna region.

Självklart fick vi också baskunskaper i historia, som t.ex att man vid hoven och i andra överklass-sammanhang i Europa på medeltiden frossade kopiöst i mat och dryck vid fantastiska överdådiga fester .

Man åt tills man inte orkade mera och då böjde man sig ner och kräktes i en speciell kräk-ränna och sedan var det bara att grabba tag i grisfötterna igen. En viktig kunskap, fast då måste man ju säga att det har gått framåt. Vi har utvecklats. Numera går vi ut när vi mår dåligt.— fantastiskt berättat av lektor Essén i alla fall.

Fyra års latinstudier har varit till stor nytta vid inläringen av franska och italienska språken. Man vet ju dessutom vad hinc robur et securitas betyder, för att inte tala om quo vadis, et tu brute och förstås carpe diem. Detta uttryck blir ju bara mer och mer aktuellt ju äldre man blir. Man får passa på och göra en massa roliga saker mens man lever! —carpe diem.

Vår gymnastiklärare, Pekka, var faktiskt den förste som fick mig så nyfiken på golf att jag vid 50 års ålder började lära mig hur det går till på slagfältet. Tack Pekka, utan golfen skulle det förmodligen bli en aning tristare.—en annan sak Pekka lämnade efter sig var blåmärken efter alla nyp här och där. Han hade starka nypor. Undrar hur många blåmärken tjejerna fick? Dom var väldigt förtjusta i Pekka.—han var en härlig, frisk fläkt på läroverket.

Jag vill gärna passa på att sända ett tack också till "ankan" —vår fransklärlarinna. Förlåt, men jag kan inte för mitt liv komma ihåg efternamnet i detta ögonblick. Tänker bara på jazzbasisten Ankan Almstedt varje gång.

Tack vare hennes uppmuntran och de baskunskaper jag fick klarar jag mig hyggligt flytande i franska idag — inte så dumt när man bor i Frankrike.

Jag hamnade i Frankrike dels beroende på att jag å yrkets vägnar besökte Cannes varje år under 20 års tid på musikmässan midem, där man säljer och köper musik,
Och lite grand tack vare ankans uppmuntran, faktiskt.

Efter att ha jobbat i princip dubbla skift i 30 år tog vi beslutet att sälja våra bolag och flytta till Frankrike 1990. Det var spännande och allt var nytt. Vi kände ingen i la Colle Sur Loup dit vi flyttade, men all tid gick åt att lära sig och upptäcka allt nytt.

Vi kom i kontakt med ett litet gäng svenskar på golfbanan och vips så hade vi bildat en svensk golfklubb: golf club suédois cte d´azur. Vid bildandet var vi 58 personer — idag består klubben av 700 svenska golfare och är också en viktig samlingspunkt på cte d´azur rent socialt. Jag var klubbmästare i klubben i tio år.

Om någon funderar på att bege sig söderut, så står jag gärna till tjänst med råd angående:

Hur man står ut med fransmän

Fransmannen som bilförare

Franska hantverkare (ni har väl läst boken "ett år i Provence?")

Franssyskan i kö

Liberte´, fraternité, égalité

Sydeuropeiskt temperament

Det finns mycket att säga om detta, dock inte här..

Avslutningsvis skulle jag vilja tacka Föreningen Ystadsstudenter med Anders Evander i spetsen för att ni ger oss alla möjlighet att träffas på detta gemytliga sätt och framför allt att få träffa sina gamla skolkamrater och kunna diskutera livet och jämföra grånyanser i håret, glansen på flintarna, kalaskulor, tandimplantat och annat intressant.

Tack för era initiativ och insatser! Och tack för mig.